

demokraterne at sige det direkte. Det skal komme sådan lidt indirekte. Men det var jo tydeligt nok alligevel.

Jeg vil godt vende tilbage til det spørgsmål, som fru Pia Christmas-Møller rejste, og som hr. Henrik Sass Larsen ikke svarede på. Nu er det tydeligt, at hr. Henrik Sass Larsen er blevet sendt i byen med for dårlige oplysninger hjemmefra. Hr. Henrik Sass Larsen har ikke fået orienteringer fra de øvrige medlemmer af hans gruppe, der har været til forhandlinger, og som vidste, at de her sager har været rejst over for forligspartierne, og at man har spurgt de nuværende forligspartier, om de var klar til at åbne op, hvis de partier, der var udenfor, tilsluttede sig forligskredsen.

Jeg synes, det er en skam for debatten, men også for hr. Henrik Sass Larsen, at han ikke er blevet ordentlig orienteret og derfor bliver hængt ud her.

Kl. 17.05

Så vil jeg spørge igen: Vil hr. Henrik Sass Larsen anbefale sin gruppe, hvis man tager en orientering og for alvor bliver klar over, at de øvrige partier også skal tilslutte sig finansieringsdelen, at åbne forliget, som det blev foreslået, og som det tidligere blev nægtet af Socialdemokratiet?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Når flere kommer med, svækker man egen forhandlingsposition, sagde hr. Henrik Sass Larsen. Det var så årsagen til, at man skulle have sagt nej til at give Dansk Folkeparti lov til at komme med i forligskredsen, og for den sags skyld også Enhedslisten, dersom de ønskede det.

Det er jeg bare lidt uforstående over for. Hvorfor nu det, når man blev tilbudt, at Dansk Folkeparti kunne komme med uden vетоret, det vil sige, at man havde den eksklusivitet for sig selv at besidde en vетоret sammen med de øvrige oprindelige forligspartier.

Hvordan kan det være udtryk for en svækkelse af egen forhandlingsposition, at andre partier får lov at komme med? I realiteten kan man sige, at det jo sådan set kun er op til deres iderigdom at påvirke processen, når de kommer med på de vilkår.

Jeg forstår stadig væk ikke argumentationen bag Socialdemokratiets afvisning af, at Dansk Folkeparti, et demokratisk valgt parti, faktisk Folketingets tredjestørste parti, kan komme med i en forligskreds på de vilkår, som de oprindeli-

ge forligspartier har aftalt. Hvad er den egentlige baggrund for Socialdemokratiets stivnakkede nej?

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Baggrunden for, at vi får den her debat, er, at regeringen sammen med sit støtteparti, Dansk Folkeparti, har lavet en finanslovaftale, hvor man direkte har skrevet de her ting ind.

Er der så nogen, der vil kunne bebrejde Socialdemokratiet og sige: Jamen strengt taget har vi vel ikke behov for at få flere end Venstre og De Konservative til at sidde med omkring bordet, altså når vi skal udmønte de her ting? Hvorfor i alverden skulle vi også sidde der med Dansk Folkeparti, de tre partier mener jo det samme. Det er jo spørgsmålet om indflydelse, og det er jo et spørgsmål om, at det er den måde, hvorpå man får maksimal indflydelse. Men inden man bliver for kæphøje hos Venstre og De Konservative, er der to spørgsmål i den retning.

Det ene er: Har man ikke selv praktiseret den skik tidligere at sige nej til andre, som ønskede at blive optaget i andre forligskredse? Det er den ene ting.

Det andet er: Hvis vi nu kommer og siger, bare for sjovs skyld, lad os tage det med, at Enhedslisten skal med i forsvarsforliget, er det så også, at de kan tilslutte sig både det ene, det andet og det tredje? Kan de så få lov til det?

Jeg tror, det er sådan nogle billeder, man skal prøve at danne for sig selv i forhold til at se på, hvad det egentlig er, man er i gang med i forhold til arbejdsbetingelserne i det her hus.

En aftale er en aftale, indtil regeringen fortolker det anderledes. Sådan må vi forstå at det er i øjeblikket. Men hvad med fremover? Kan vi så stole på, at en aftale er en aftale, og en forligskreds er en forligskreds, eller hvordan ser det ud?

Poul Fischer (DF):

Den nugældende satsreguleringsordning blev indført ved lov nr. L 385 af 13. januar 1990. Partierne bag denne lov var den daværende VKR-regering, Socialdemokratiet, SF, CD og Kristeligt Folkeparti.

De af disse partier, der har været repræsenteret i Folketinget, har siden lovens vedtagelse udmøntet satspuljen. Puljen opbygges på grundlag af midler, som fås ved, at man ikke fuldt ud prislægger overførselsindkomster, så snart reguleringen overstiger 2 pct.